

mohlo by snad býti uvažováno, kdyby již ze směnky samé anebo ze zvláštních okolností byla musila žalobkyně seznati, že závazek žalovaného jest pochybný. Takové okolnosti žalovaný netvrdil, neboť to, co uvádí o nespolehlivosti R-ově, nemá s jeho závazkem nic společného a nasvědčuje právě tomu, že se žalobkyně chtěla zabezpečiti akceptem dovolatelovým a převzavši směnku, pokládala jej za bezvadný, z čehož zase plyne její bezelstnost. Z toho, co uvedeno, vyplývá, že nebylo třeba důkazů, jichž provedení dovolatel postrádá, znaleckého důkazu o tvrzených zvyklostech kromě toho již proto ne, že ani v námitkách ani za dalšího jednání nebyly tyto zvyklosti přesně vytčeny.

Čís. 9646.

Nárok na náhradu za nespravedlivé odsouzení (podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák.) nesmí přesahovati meze nároku, jehož se strana domáhala v řízení správním.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, Co I 4/29).

Žalobkyně byla ve vyšetřovací vazbě pro zločin podvodu a byla pak pro tento trestný čin též právoplatně odsouzena. Napotom jí byla povolena obnova trestního řízení a v obnoveném trestním řízení byla právoplatně z obžaloby sprostěna. Její žádost o odškodnění 150.000 Kč za neoprávněné odsouzení byla ministerstvem spravedlnosti zamítnuta. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na československém státu podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. zaplacení náhrady 188.900 Kč. Procesní soud první stolice (vrchní soud v Praze) žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle § 3 zákona ze dne 21. března 1918 čís. 109 ř. zák. musí strana především vyzvati stát, by její nároky na odškodnění dobrovolně uznal. Vyzvání jest řídití na ministerstvo spravedlnosti ve lhůtě zákonem určené, jinak strana nárok ztrácí. Nedojde-li straně prohlášení o její žádosti do tří měsíců nebo byla-li jí náhrada zcela nebo částečně odepřena, může neuznaný nárok uplatniti proti státu žalobou. Z ustanovení těchto plyne, že žalobou může náhradní nárok býti uplatňován jen potud, pokud byl před tím uplatňován ve správním řízení a nebylo o něm v zákonné lhůtě buď vůbec, anebo, bylo-li rozhodnuto zamítavě, takže nárok uplatňovaný žalobou nesmí přesahovati meze nároku, jehož se strana domáhala v řízení správním. Žalobkyně ve správním řízení požadovala jen náhradu 150.000 Kč, a to za výdělek, který jí ušel za trestní vazby úhrnem 108.000 Kč (měsíčně 7.200 Kč) a za duševní útrapy a za těžkou nemoc, kterou prý utrpěla následkem vazby a z které se prý dodnes nezotavila, 42.000 Kč. Náhradu za ušlý výdělek rozšířila pak na

180.000 Kč (měsíčně 12.000 Kč). V žalobě domáhá se žalobkyně především náhrady za ušlý výdělek 7.200 Kč měsíčně, úhrnem 108.000 Kč za trestní vazby. Mimo to však žádá náhradu 80.000 Kč za škodu, která prý jí vzešla tím, že při nastoupení vyšetřovací vazby musela celé své jmění předati svému synovi a že je tento vedl tak, že musel býti prodán i pár koní i valník, nebo za škodu, kterou utrpěla tím, že přišla následkem uvěznění o celý majetek, který tehdy měla, zejména, že 55.000 Kč spotřebovala na obhajování. Této náhrady 80.000 Kč se žalobkyně ve správním řízení nedomáhala. Proto ji nyní žalobou nemůže požadovati, soud se tímto nárokem věcně ani nesmí obíratí a jest tudíž zamítnutí žaloby v příčině této částky již z tohoto důvodu oprávněno.

Čís. 9647.

Nebylo-li v advokátském sporu doručeno odpůrci podání, jímž strana oznámila, že ji zastupuje jiný advokát, platí p r o t i o d p ů r c i za procesního zmocněnce i nadále dosavadní advokát. Lhostejno, že odpůrce mohl za jednání seznati, že stranu zastupuje nový advokát, bylo-li v jednacím protokole uvedeno, že nový advokát jest jen zástupcem dosavadního advokáta. Byl-li rozsudek doručen původnímu advokátu, počíná lhůta k odvolání tímto doručením. Není přípustné, by původní advokát a nový advokát podali každý samostatné odvolání.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, R II 24/30).

Žalobu o 43.000 Kč podal žalobcovým jménem Dr. Jaroslav K., advokát v Z., za něhož při prvním roku účinkoval jeho substitut Dr. B., při prvním ústním jednání byl přítomen za žalobce Dr. K. sám, při druhém nikdo. Za týden po tomto ústním jednání, dne 20. října 1928, předložil žalobce soudu jednoduchým podáním plnou moc, Dr. Vladimíra H-a jako »svého nového zástupce«; plná moc Dr. K-ovi soudně vypovězena nebyla. U dožádaného soudu, okresního soudu v M., dne 7. prosince 1928 byl za žalobce přítomen Dr. M., koncipient Dr. B-a, substituta Dr. K-a. Při posledním ústním jednání dne 8. června 1929 byl za žalobce přítomen Dr. H., při čemž bylo uvedeno zapisovatelem »substitut Dr. K-a«. První soud doručil rozsudek dne 28. června 1929 Dr. K-ovi a po druhé dne 6. září Dr. Vladimíru H-ovi. Odvolání žalobcovým jménem podal Dr. Vladimír H. 20. září 1929. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání jako opozděné. D ů v o d y: Nezáleží na tom, zda žalobce Dr. K-ovi plnou moc vypověděl soukromě, či zda se tak stalo naopak rovněž soukromě. Avšak ze skutečností, zjištěných ve spisu, jest viděti, že plnou moc žalobce Dr. K-ovi neodvolal tak, že odvolání plné moci mohlo býti doručeno žalovaným a mělo účinek i proti nim. Vzhledem k tomu platí proti žalovaným za žalobcova zástupce i Dr. K. i Dr. H. Rozsudek byl doručen Dr. K-ovi i Dr. H-ovi platně. Avšak lhůta k odvolání běžela žalobci od prvního doručení rozsudku Dr. K-ovi, takže končila 12. září 1929. Kdyby Dr. H. byl podal odvolání za žalobce do 12. září, bylo by se to stalo